

HOOFDSTUK I DE WATERKANT

Mol was de hele ochtend druk bezig geweest met de grote voorjaars schoonmaak van zijn huisje. Eerst met bezems, daarna met stoffers, toen met ladders en een kwast en een emmer witte kalk, tot zijn vacht onder de witte vegen zat en zijn rug en poten pijn begonnen te doen. De lente roerde zich in de lucht boven hem. Geen wonder dus dat hij plotseling zijn kwast neergooide en riep: 'Die voorjaars schoonmaak kan me wat!' en het huis uit stormde.

Hij groef en krabbelde met zijn kleine pootjes tot hij eindelijk – plof! – zijn snuit boven de grond in het zonlicht stak en voor hij het wist lag hij in het warme gras van een weide te rollen.

'Dit is beter dan muren witten!' zei hij. En hij sprong met vier poten tegelijk de lucht in, van pure blijdschap om het leven en de lente.

Hij dacht dat zijn geluk compleet was, tot hij plotseling bij de oever van een rivier kwam. Hij had van zijn leven nog nooit een rivier gezien – het was een en al gekabbel en geklots en gekolk. Mol vond het een magisch gezicht. Hij strekte zich uit in het gras. Plotseling viel zijn oog op een donker holletje in de waterkant. Toen hij beter keek, zag hij dat iets kleins en glimmends naar hem knipoogde. Het bleek inderdaad een oogje te zijn, waar langzaam een klein gezicht omheen verscheen.

Het was Waterrat!

'Hallo, Mol!' zei Waterrat. 'Heb je zin om deze kant op te komen?'

'Jij hebt makkelijk praten,' zei Mol, die het rivierleven niet gewend was.

Rat zei niets, maar stapte in een klein bootje, roeide vlot naar de overkant en merde aan. Toen stak hij zijn voorpoot uit naar Mol, die naar beneden klom. Even later zat Mol tot zijn verrassing plotseling op de voorsteven van een heuse boot.

‘Wat een prachtige dag is dit!’ zei hij, terwijl Rat de boot afduwde. ‘Zeg, weet je dat ik nog nooit in een boot heb gezeten?’

‘Wat?’ riep Rat. ‘Nog nooit in een... Wel heb ik oo... Maar wat heb je dán al die tijd gedaan?’

‘Is het zó fijn dan?’ vroeg Mol verlegen.

‘Fijn? Het is álles,’ zei de Waterrat. ‘Er is níets – werkelijk niets – dat half zo veel de moeite waard is als aanrommelen in een bootje. Luister eens, wat zeg je ervan als we samen de rivier afzakken, en er een dagje van maken?’

‘Wat een GEWELDIGE dag is dit,’ zei Mol. ‘Laten we meteen vertrekken!’

‘Even wachten, hoor,’ zei Rat, en hij klom terug in zijn holletje. Hij kwam weer tevoorschijn met een goed gevulde picknickmand om zijn arm.

‘Wat zit daar in?’ vroeg Mol nieuwsgierig.

‘Koude kip,’ antwoordde Rat simpel. ‘Koudetongkoudehamkouderosbief-augurkensaladebroodjeseiersandwicheslimonade...’

‘Oh, hou op!’ riep Mol. ‘Dat is toch veel te veel!’

‘Denk je werkelijk?’ vroeg Rat. ‘Het is niets meer of minder dan ik altijd meeneem.’

‘Dit is allemaal nieuw voor mij,’ zei Mol. ‘En woon je werkelijk aan de rivier?’

‘Eraan en erbij en erop en erin,’ antwoordde Rat. ‘De rivier is mijn wereld, en ik zou geen andere willen.’

‘En wat is dáár?’ vroeg Mol, en hij wuifde naar een bos dat donker oprees achter het moeras aan één kant van de rivier.

‘Oh, dat is het Wilde Woud,’ zei Rat kortaf. ‘Daar gaan wij niet naartoe, wij waterkanters. De eekhoorns zijn nog wel oké. En de konijnen... En die goeie ouwe Das! Niemand zou het wagen om hém iets aan te doen!’

‘Maar wie zou hem dan iets aan WILLEN doen?’ vroeg Mol.

‘Nou,’ legde Rat uit, ‘wezels – en hermelijnen en vossen en zo. Er is niks mis met ze, maar het feit blijft dat ze niet te vertrouwen zijn, dat is een ding dat zeker is. Kijk eens aan! Hier gaan we lunchen.’

Het was zo ongelooflijk mooi dat Mol alleen maar kon zuchten: ‘Oh hemel, oh hemel!’

Rat hielp Mol aan land en haalde de picknickmand tevoorschijn. Toen ze alles hadden uitgesteld, zei Rat: ‘Tast toe, m’n beste!’ en Mol liet zich dat geen twee keer zeggen want hij was heel vroeg begonnen aan zijn voorjaars schoonmaak en hij had sindsdien nog helemaal niet de tijd genomen om wat te eten.

‘Waar kijk je naar?’ vroeg Rat, toen de ogen van Mol van het tafelkleed afdwaalden.

‘Ik zit te kijken,’ zei Mol, ‘naar een streepje luchtballen op het wateroppervlak.’

‘Luchtballen? Oho!’ zei Rat.

Een brede, glinsterende snuit kwam tevoorschijn. Otter hees zichzelf op de kant en schudde het water uit zijn vacht.

‘Hallo, hallo!’ zei hij. ‘Zeg Rat, waarom heb je mij niet uitgenodigd?’

‘Dit was een spontane aangelegenheid,’ legde Rat uit. ‘Trouwens, dit is mijn vriend, de heer Mol.’

‘Aangenaam,’ zei Otter, en vanaf dat moment waren de twee dieren bevriend.

‘De hele wereld is vandaag op pad!’ ging hij verder. ‘Ik probeerde net een momentje rust te krijgen, en dan kom ik jullie tweeën tegen!’

Achter hen klonk geritsel. Er verscheen een gestreept hoofd tussen de struiken.

‘Hee, Das, kom erbij!’ riep Rat.

Das kwam op een draffie op hen af. Hij bromde: ‘Hmpf! Gezelschap!’ en verdween weer uit het zicht.

‘Dat is nou typisch Das,’ merkte Rat teleurgesteld op. ‘Maar, vertel eens, WIE zijn er allemaal op het water vandaag?’

‘Pad,’ zei Otter. ‘In zijn gloednieuwe boot!’

De twee dieren keken elkaar aan en barstten in lachen uit.

‘Eerst was het een zeilboot,’ legde Rat uit. ‘Toen was het een gondel. Hij begint aan van alles, wordt het zat en begint dan weer aan iets nieuws.’

‘Een prima kerel,’ merkte Otter op. ‘Maar hij is allesbehalve stabiel. Vooral niet in een boot!’

Vanaf hun plekje aan het water konden ze het brede gedeelte van de rivier zien, en op dat moment kwam er een bootje in zicht. De roeier was druk aan het peddelen, waarbij hij een enorm gespetter veroorzaakte. Rat zwaaide naar hem, maar Pad schudde zijn hoofd en ging ernstig verder met zijn karwei.

Op dat moment vloog er een eendagsvlieg voorbij. Een warreling van het water, een *gloep*, en de vlieg was verdwenen. Net als Otter. Opnieuw verscheen er een streepje luchtbellens op het wateroppervlak.

‘Nou,’ zei Rat, ‘het wordt tijd om op te stappen. Wie van ons zou het beste de picknickmand kunnen inpakken?’

‘Oh, laat mij het doen alsjeblieft,’ zei Mol. En natuurlijk mocht dat van Rat.

De middagzon stond al laag toen Rat dromerig en traag terug roeide. Maar Mol begon onrustig te worden en opeens riep hij: ‘Rat! Laat mij ook eens roeien, alsjeblieft!’

Rat schudde glimlachend zijn hoofd. ‘Nog niet, beste vriend,’ zei hij. ‘Het is niet zo gemakkelijk als het eruit ziet.’

Maar Mol begon jaloers te worden en zijn trots fluisterde hem in dat hij net zo goed kon roeien als Rat. Hij sprong op en greep de riemen zo plotseling vast dat Rat achterover viel en de triomfantelijke Mol zijn plaats kon innemen. Mol maaide met de riemen in het rond. Ze ketsten af op het wateroppervlak, hij kukelde achterover en...

PLONS!

Oh jee, wat was het water koud.
En oh, wat was het ongelooflijk nat!

Toen greep een sterke poot hem bij zijn nekvel.
Het was Rat en hij moest vreselijk lachen.

Rat hielp Mol aan land en toen hij de ergste
nattigheid uit Mol had gewrongen, zei hij: 'Vooruit met
jou, ga maar rondjes rennen tot je warm en droog bent.
Dan duik ik ondertussen de picknickmand op.'

Dus terwijl Rat de boot en de picknickmand in orde
bracht, rende Mol heen en weer. En toen alles klaar was,
ging Mol weer op de voorplecht van de boot zitten.

'Mijn beste Rat,' zei hij zachtjes, 'Het
spijt me werkelijk heel erg. En dan te
bedenken dat ik bijna die mooie
picknickmand was verloren! Wil
je het voor deze ene keer door
de vingers zien en doen alsof
het nooit gebeurd is?'

'Maak je niet druk!'
antwoordde Rat vrolijk. 'Een
Watterrat kan wel tegen een
beetje nattigheid, hoor. Zeg,
weet je wat? Wat zeg je ervan als
je bij mij komt wonen? Dan leer ik
je roeien en zwemmen en dan ben je
binnen de kortste keren net zo handig
op het water als wij allemaal!'

Mol was zo ontroerd dat hij een
traantje moest wegpinken.

